

15 — ULJEZ

Dan Prvi

Andre se vratio iz orbite. Bio mi je čudan još dok je izlazio iz kapsule. Skretao je pogled, na brzaka nam predao uzorke i zbrisao da skine skafander.

Za večerom nervozno ćutljiv, skrivao je levu ruku pod stolom, sasuo hranu u sebe i otišao na spavanje. Možda mu nije dobro.

Dan Drugi

Uvek su mi pričali kako imam pronicljive oči. Niko nije voleo da ga promatram, govorili bi da ih peče. Što se Andrea tiče, ne bih rekla da ne voli moj pogled, samo mu danas nije prijao. Neobaveznim razgovorom pokušao mi je razgoniti sumnje, ali su ga blede lice i neobično ružičasti obrazi otkrivali. Vrlo brzo se osamio u svojoj kabini. Možda bi trebalo ozbiljno da porazgovaram sa njim.

Dan Treći

Pojavilo se zujanje. Pomalo poznato, sitno, na momente glasno i vrlo uznemiravajuće. Kružilo nam je oko glave. Koliko god se osvrkala izvor tom zvuku nisam mogla pronaći.

Kiki i Mađio su ceo dan proveli u komandnom delu broda pokušavajući nešto da otkriju. Ni jedan senzor nije registrovao bilo kakvu promenu.

Sve je ovo vrlo čudno i sasvim je prirodno što mi je potrebno objašnjenje. Nisam ljubitelj nagađanja. Od Andrea nisam dobila ništa, samo

pogled na otečenu levu ruku, špric u desnoj i neubedljivo objašnjenje kako to nije ništa, samo obična posekotina.

Na moje izrečene sumnje, Kiki i Mađio su se samo češkali po glavi kao zbunjeni majmuni. Nikakva korist od njih. Ispitaćemo ga za večerom.

Dan Treći – dodatak

Ništa nisam napravila. Bledunjavi odgovori, nesigurno vrludanje očima, pokreti nervozni; sve sam videla, jedino mi je istina negde pro-makla. Probaću sutra sa Kiki i Mađiom još jednom da porazgovaram o ovome.

Dan Četvrti

Jutro bi, po svojoj prirodi, trebalo biti prijatno. Mene je današnje tresnulo, kao cipelom po glavi. Obično imam lak san i trzam se na svaki šum, ali je danas sve drugačije. Nakon što me je Mađio drugi put tresnuo novinama, ovaj put po stomaku, uspjela sam da odlepip kapke. Jeza me je podišla, ne znam da li pre od Kikinih razrogačenih očiju, stvarno ume zastrašujuće da se izbeći, ili od Mađiove jurnjave po spavaonici i besnog dranja „Otkud komarac na svemirskom brodu?“

Prosto, nisam mogla da poverujem da je na brodu komarac. On se ne pojavljuje tek tako posle šest meseci provedenih u svemiru. Ugledala sam ga, stvarno je ličio na komarca, ali to nije mogao biti on. A onda sam ga i osetila. Intuicija mi uvek proradi u kriznim trenucima. Razaznavala sam mu opake misli, gad se spremao da nas asimiluje. Tačno sam videla te grozne oči kako me proždrljivo gledaju, mislim da sam ih videla.

Sve se, posle, toliko brzo odvijalo da sad, sa ove udaljenosti, nisam sigurna ni da li se svega dobro sećam. Znam samo da sam morala Mađia sprečiti da ga spljeska, potreban nam je živ. Moraćemo ga uloviti i ispitati. Verujem da je sa Andreom došao na brod.

Bilo je dovoljno samo da Kiki očima dam znak, uvek je bila poslušna, i znala je šta treba da uradi. Zajedno smo skočile na Mađia i odvukle ga iz spavaonice. Nisam znala da je tako žilav.

Dok se Kiki nije zapitala da li ih na brodu ima još, o tome nisam razmišljala. Sad ne prestajem da se osvrćem, stresam i češkam. Ne znam šta da radim. Prvi put nisam pametna.

Dan Četvrti – dodatak

Strašno smo se posvađali.

Prvi put nismo večerali u trpezariji, već se poredali po ćoškovima, kako bismo mogli da osmatramo šta se oko nas dešava. Osim Mađia, on je samo čekao da stvor naide pa da ga spljeska, makar i tanjirom. Mislila sam da ćemo moći nešto da se dogovorimo. Umesto toga, šta god da sam predložila, Mađio je samo huktao i kolutao očima, sve ovo mu je bilo jako glupo, a Kiki tupavo piljila u cvetić na vrhu svoje papuče. Mislim da je bilo sasvim u redu što sam odlučila da preuzmem komadovanje brodom. E sa tim se ni jedno od njih nije složilo i tako je počelo. Ne znam da li me više boli njihovo nepoverenje ili sam samo besna. Ipak su prihvatili da spavamo naizmenično i organizujemo straže. Kako Mađiu ja ne verujem, dok on bude stražario, ja ću se praviti da spavam i paziti na njega.

Dan Peti

Ovaj dan je totalna propast. Ako me šta nervira to je kad me gledaju kao luđakinju, a Mađio je radio baš to kad me je jutros zatekao u skafanderu, sa velikom cediljkom u rukama. Kiki više nije bila sigurna šta će pa se, vrlo brzo, i ona pojavila u svom. Ne znam da li mu je, i dalje, sve bilo glupo ili je i on počeo da sumnja, ali posle ručka je i Mađio navukao svoj. Za svaki slučaj, Andreovu kabinu smo zaključali. Predstavljao je pretnju. Besneo je, zvao nas, pretio preko komunikatora. Nismo učinili ništa.

Osluškujući smo ušli u spavaonicu; tajac me je malo pokolebao, ali nisam odustala. Strateški sam nas rasporedila u trogao, leđa o leđa, nije bilo šanse da nam promakne. Načujno smo se kretali osmatrajući prostor oko sebe i šarali cediljkama po vazduhu. Na sve strane je zujalo ili je samo pod kacigom tako zvučalo, ne bih sada tačno znala reći, ali ga nikako nismo uspevali videti. Pametniji je nego što sam mislila. Posle više od pola dana i izlupanih kaciga, pojavio se sa druge strane stakla. Žestoka uzaludna potera po brodu je trajala ceo dan.

Opet smo se jako posvađali, čini mi se da nerviramo jedno drugo čim se pogledamo. Jako mi se spava, ne znam kako ću izgurati još jednu noć sa malo sna.

Dan Sedmi

Strašno sam umorna, već dva dana ne spavam. Živimo u skafanderima, sve manje jedemo, sve se više svađamo. Mađio hoće sve ovo da okonča, nas dve ne damo. I njega smo uspele da uguramo u jednu kabinu, pa kako mu bude. Lov više ne liči ninašta. Čini mi se da se sve

više mi skrivamo od njega nego što se dajemo u lov. Zujanje se i dalje isto pojavljuje i nestaje, povremeno ga i vidimo. Lepo sam savladala hodanje na slepo, glave okrenute u nazad, ali mi se sad i vrat ušinuo. Vrlo neprijatan osećaj. Sad već počinjem da sumnjam da ćemo ga ikad uloviti i ispitati. Usput, Kikino neprestano plakanje mi sve više ide na živce živce. Na kraju smo se složile da je jedino što bismo mogle da uradimo, da iz Andrea izvučemo nešto. Milom ili silom.

Prvo ćemo probati lepim.

Dan Osmi

Idem kući. Ne znam, možda je ovako bolje. Bar ću se naspavati. Kiki i Mađia više u životu ne želim da vidim, svemirski brod samo na slici, a svakom komarcu koga vidim sa uživanjem ću kidati krilo po krilo i nogu po nogu, glavu ću ostaviti za kraj.

Taman kad smo, konačno, Andrea uspele da uguramo u predodeljak za izbacivanje u orbitu, stravična svetlost je nahrupila u brod a „Gospodo draga“ me je tako preseklo, kad se nisam srušila mrtva. Naš kapetan se, drapajući po ruci, pojavio na vratima koja smo jedva zatarabile za njim.

Ne znam odakle je dolazio glas, ali je nastavio otprilike ovako: „izvolite se spakovati i vratiti svojim kućama. Radili ste na svoju ruku, oglušili o naređenja, uspaničili; niste vi za ovo. Ovakve tupane odavno nismo imali, sve ste zabrljali. Andre, vidim ruka ti je bolje, alergija se povlači, a o komarcu ćemo kad se vratiš u komandu. On nije bio u planu, nisi smeo da ga pustiš.“

I sad ne mogu da verujem, da nikad nismo ni poleteli sa Zemlje. Test? Osećam se tako glupavo.